

POVÍDKY Z JEDNÉ KAPSY

MILOSLAVA RÝZNAROVÁ

POVÍDKY
Z JEDNÉ KAPSY

Miloslava Rýznarová

VRAH...

Bylo, nebylo, léta Páně roku 1959 – 1963, už to přesně nevím, je to moc dávno, ale je to pravda pravdoucí!

Tehdy byla auta ještě na poukazy, volně se koupit nedala a kdo měl peníze a toužil po autě, tak se ho snažil všelijak sehnat. A tak se podvodníci také snažili všelijak, dělali, co mohli, aby se dostali k penězům.

Jeden takový lotr si vymyslel, že si dá inzerát, že prodá auto a čekal, že se na něj někdo určitě nacytá. A nacytal...

Jestli bylo jaro, nebo léto, či podzim, to už si nepamatuji, protože jak jsem napsala na začátku, stalo se to už moc dávno, kdy jsem byla ještě moc mladá a teď jsem už na sklonku života. Ale to zase neznamená, že mám v hlavě přeházené myšlenky a že si nic nepamatuji! Naopak, jen ten rok nemohu přesně uvést, ale nějak v tom rozmezí, které jsem uvedla, se to stalo.

V Praze žil pan Novák...

A pan Novák velice toužil po autě, ale aut bylo málo, a tak se snažil všelijak se k němu dostat. Ne, jestli Vás napadne, že ho ukradl, tak to ne! Byl to vyloženě poctivý chlap. Poptával se kamarádů, jestli o něčem nevědí, sledoval inzeráty v zasklených vitrinách na ulici a také si občas kupoval noviny a doufal, že přece jen objeví nějaký ten inzerát o prodeji auta. Zkrátka, že se na něj usměje štěstí. A co se nestalo! Jednou si koupil noviny, kde objevil inzerát o prodeji vozu

Škoda. Zamyslel se nad ním, protože se také bál, aby nenaletěl, ale inzerát se mu zdál v pořádku, a tak na něj odepsal. V novinách se inzeroval vůz za 40 tisíc.

Pan Novák žil v Praze a dotyčný prodejce vozu měl chalupu v Jedlové, údajně za lesem. Obec Jedlová byla za Českou Lípou směrem na Rumburk. Nebylo to zase až tak daleko, ale nějakou chvíli to vlakem trvalo. A tak si dali schůzku.

V uvedený den byl pan Novák už nervózní, čekal, jak jejich schůzka dopadne a zda se mu vůz bude za nabídnutou cenu zamlouvat. Bál se, aby to nebyla rachotina, aby na to nedopltil. Ale autům rozuměl, a tak věděl, že se napálit nenechá.

Celý netrpělivý si večer nařídil budíka, aby nezaspal, protože schůzku měli sjednanou na 10 hodinu dopoledne. A šel spát...ale nemohl usnout. Myšlenky mu vířily v hlavě, byl nedočkavý, jak to dopadne, až konečně zabral. Ráno se probudil hned po zazvonění budíku a vstal. Umyl se, nasnídal, oblékl a vydal se na nádraží k vlaku.

Měl spočítáno, že do Jedlové dojde něco po půl desáté, zastávka byla v lese a tam na něho dotyčný majitel auta měl čekat. Jak mu vysvětlil v telefonu, tak měl chatu za lesem a to byla zkratka. Jinak, když na chatu jezdil, tak to autem objížděl, přes les silnice nebyla, jen cesta, kterou si to lidé zkracovali do obce, jak mu řekl.

Na nádraží se přesvědčil, do kterého vlaku má nastoupit, ale ještě tam vlak nebyl, a tak vyčkal na nástupišti jeho příjezdu a pak do něj nastoupil. Pohodlně se usadil po směru jízdy, aby mohl sledovat okolní krajinu. Měl s sebou aktovku, v níž měl uložené peníze a také svačinu, aby nemusel někde cestou zastavovat na gáblík.

Za chvíli slyšel, jak dal výpravčí píšťalkou znamení a vlak se pomalu rozjel.

Byl to rychlík, v České Lípě musel ale přestoupit na osobák, protože rychlík

do Jedlové nejel a osobák tam stavěl. V České Lípě čekal asi 20 minut, neboť měl vlak zpoždění, pak nastoupil a za chvíli byl v Jedlové. Ještě než přijeli na zastávku, tak se rozhlížel a shledal, že jsou okolo samé lesy. Zastávka byla mezi nimi. Viděl z okna nějakého muže, že tam čeká, a tak si pomyslel, že to bude pravděpodobně ten prodávající.

Vystoupil a vydal se pár kroků k němu. Dotyčný muž také udělal pár kroků a napřáhl pravici, aby se s panem Novákem pozdravil. Přestavil se mu, jméno mně už upadlo v zapomnění a krátce poinformoval, že musí přejít les a kousek za ním, že má chatu a u ní parkuje s vozem, jak mu už vysvětlil v telefonu. A tak se vydali oba cestou přes les a asi v polovině lesa dotyčný prodejce podotkl, že si musí odskočit a zůstal v pozadí. Pan Novák pokračoval dál cestou, nechtěl se ohlížet, bylo mu to trapné, ale trochu zvolnil.

A dál se to odehrálo tak, že majitel vozu, za kterého se vydával, vytáhl z kabátu sekeru, potichu pana Nováka došel, rozmáchl se a pana Nováka srazil sekerou k zemi. Byl hned mrtev. Nedaleko bylo husté křoví, kam ho odtáhl, aby nebyl hned na ráně, ještě nalámal pár větví a pana Nováka celého zakryl. Ale než ho schoval, tak ho ještě prohledal, čekaje, že bude mít peníze v náprsní kapse. Tam je ale neměl, měl je v aktovce, ze které je vyndal, a vydal se dál přes les, ale

ke své chatě, jak povídal, že je za lesem, nešel, protože ji tam vůbec neměl. Byla to jen bouda.

Za pár dní v lese někdo objevil mrtvolu pana Nováka a nahlásil to Veřejné Bezpečnosti. A začalo vyšetřování... Osobní doklady u něj nalezeny nebyly, ty vrah vzal s sebou, aby hned neobjevili totožnost mrtvého, a chtěl je někde zlikvidovat.

A tak se rozjelo pátrání...

Trvalo dlouho, než byla zjištěna totožnost mrtvého. Ale náhodou soused pana Nováka, který bydlel vedle něj v Praze, věděl o tom, že pan Novák sháněl auto a že jel někam do severních Čech na inzerát se po autě podívat. A tak když se pan Novák dlouho nevracel, tak mu to bylo divné. Nějak mu to nedalo, a tak se vydal se na Veřejnou Bezpečnost, aby nahlásil jeho dlouhou nepřítomnost. Příslušník, který ho přijmul, ho vyslechl, všechno si řádně zaznamenal a také zpozorněl. A to proto, poněvadž v hlášení, pár dní starém, měli nahlášenou vraždu v severních Čechách s přiloženou fotkou mrtvého. Ze zásuvky vyndal desky, otevřel je a fotografii ukázal onomu sousedovi a zeptal se ho, jestli to není náhodou on. Soused kývl, že ano.

Soused pana Nováka byl v šoku.

„Ano, je to on, proboha, co se mu stalo?“

„Byl zavražděn,“ dostal odpověď.

A motiv vraždy byl objasněn, byl to mord pro peníze... Teď zbývá nejtěžší věc, a to nalézt vraha...

Přeneseme se o takových 100 km dál na sever...

V jedné obci, její název nebudu jmenovat, ale nebylo to daleko od obce Jedlová, žila na chalupě hezká panička. Měla přítele, který za ní jezdíval. Nebylo to zase tak často, protože musel chodit do zaměstnání, ale občasné víkendy u ní trávil. Byl to fešák! Byl vysoký, štíhlý, měl vystupování, lidé ho sem tam viděli, a tak se jí i ptali, jestli se bude znovu vdávat. Dotyčná paní byla rozvedená, děti neměla, a tak byli zvědaví. Ale ona se jen usmívala a neříkala nic, jen je odbyla. Občas se pochlubila, že jí přítel vozí dárky, někdy vyšla s nějakým novým kouskem oblečení, někdy měla na sobě i drahé šperky, aby se pochlubila. A jak to tak bývá, na vesnici mají lidé k sobě daleko blíž než ve městě, tak to věděl kdekdo, i ten, kdo toho jejího přítele ani nikdy neviděl, protože bydlel na opačném konci vesnice. A tak se to doneslo i kriminálce, která byla ve vedlejším městě, kam obec spadala. Stále neměli ještě vraha a když slyšeli vyprávět o rozverné paničce, tak zbystrili a vypravili se za ní.

A co se nedozvěděli...

Paní to nebylo divné, že se u ní objevili, a tak se jim také pochlubila, že si u ní dotyčný přítel schovával i různé věci, aniž by tušila, co tím oni sledují. Ukázala jim jeho skrýš, kde bylo objeveno i těch 40 tisíc na koupi auta spolu s dalšími věcmi z krádeží. Tohle ona nevěděla. Nestarala se o to a teď, když ji příslušníci řekli, že mají podezření, že její přítel je vrah, tak z toho byla celá pryč, úplně se rozklepala a musela si sednout.

Musela jim říct, kdy ho zase čeká a slíbit, až to bude určitě vědět, že jim zavolá. Ale musela s nimi ještě ten den odjet, aby s ní sepsali protokol. Když to s ní sepsali, odvezli ji zase domů.

Ale paní měla po spaní a začala se bát, až se její přítel ohlásí. Přemýšlela a dávala si dohromady jeho návštěvy a co všechno přivezl a jak to schovával a říkala si, jak byla hloupá, že se nad tím nikdy nepozastavila. Zkrátka byla do něj poblázněná, byla zamilovaná a lichotilo jí, když od něj dostávala dárky.

Dny ubíhaly, a tak čekala, kdy se jí ozve. A už se jí ohlásil a říkal, kdy přijede, protože to tak vždycky chtěla, aby mu mohla přichystat něco dobrého k snědku.

A tak hned zavolala na Veřejnou Bezpečnost a řekla, že další den by měl přítel dorazit. Bála se. Teď, když věděla, že je podezřelý z vraždy, tak z něho měla strach. Aby jí také něco neudělal. Nesmí se prozradit, nesmí říct, že u ní byli kriminalisté, musí to vydržet.

Přítel přijel, jak slíbil, druhý den před dvanáctou hodinou akorát k obědu. Přivítali se, a i když se vnitřně trochu klepala a byla celá rozechvělá, zvládla situaci dobře. Připravila talíře, nalila polévku a zasedli k obědu.

A v tom někdo zabouchal...

Byli to kriminalisté, byli čtyři. A hned obklopili jejího přítele s tím, že ho zatýkají. On vstal, jako by se nechumelilo, nijak ho to nerozhodilo, jen se ptal: „A proč? Co jsem udělal?“

„Zatýkáme Vás pro podezření z vraždy.“

Přítel se rozesmál a řekl, že si snad dělají legraci.

„Teď se o tom nebudeme tady bavit, vezměte si s sebou, co potřebujete, a jedeme.“

„To je nesmysl, já jsem nic neudělal a ani si sebou nic brát nebudu, protože mě zase propustíte,“ řekl.

Věra teď zaváhala, jestli se kriminalisté nespletli, když ho slyšela, s jakou jistotou tohle prohlašuje. Přítel se k ní otočil a řekl jí, ať se nebojí, že se vrátí.

A odjeli... K ní se už nevrátil ani další dny. Byl obžalován z vraždy pana Nováka, a nakonec se přiznal. Přitížilo mu to, že našli celou sumu 40 tisíc u jeho milenky a další věci z různých krádeží, které se také postupně dohledaly.

A zajímavé bylo, že se vydával za kapitána Bezpečnosti a měl i služební legitimaci, samozřejmě nepravou. Sami policisté tomu nemohli věřit, s jakou jistotou se vydával za jejich kolegu, to bylo až neuvěřitelné, jak jim to do očí opakoval. No a trest? Dostal provaz. Myslím, že to byl tehdy jeden z posledních trestů smrti v naší zemi. Poté byl trest smrti zrušen.

SOUSEDKA

Je jedno takové přísloví, kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá. To by se dalo i když ne úplně použít v tomto článku...

Dlouhá léta jsem dělala turistiku, chodila do přírody a navštěvovala zajímavá místa i památky. Protože jsem trpěla artrozou i artritidou, tak jsem postupně musela omezit moje aktivity na menší počet kilometrů a posléze začala používat i hůl. Napřed normální, protože jsem se hned styděla vytáhnout francouzské hole, které mně předepsal ortoped a až později při zhoršení páteře jsem je teprve začala nosit. Samozřejmě že se mně to nelíbilo, ale co jsem mohla dělat. A tak turistika vzala za své.

Bez francouzských holí jsem se už neobešla. Jen doma jsem je nepoužívala, protože to jsem udělala pár kroků sem a pár kroků tam, mohla jsem se něčeho podržet anebo i sednout, ale venku to nešlo.

Žila jsem v paneláku, měla jsem i pejska, se kterým jsem chodila na dlouhé procházky. Ale pak jsem se začala pohybově zhoršovat a pejska jsem musela dát pryč. Byl to pudlík, který byl velice temperamentní a potřeboval pohyb, a to já jsem mu už dopřát nemohla jako dříve. Naštěstí dostal nové páničky, u kterých se měl dobře, protože měli dům, velkou zahradu i dvůr, kde se mohl vyřádit lépe, než když jsem já s ním musela chodit ven a na vodítku.

Ve vedlejším vchodu bydlela paní, která byla v mém věku, také měla pejska, ale už starého, a tak s ním chodila jen před panelák,

protože už sotva chodil, neslyšel a špatně už viděl. A tak jsme se spolu občas zastavily a popovídaly.

Paní ale nebyla z těch nejmilejších, nikdo ji neměl rád, na každého něco měla, a tak o ni nikdo nestál a také jí to dával najevo.

Protože jsem pejska už neměla a ona o něj už také přišla starobou a nemocí, tak jsme se už ani tak neviděly.

Ale jednou, po dlouhém čase, když už jsem chodila o francouzských holích jsem se vracela domů z nákupu a ona byla před domem.

A co se nestalo! Vykulila na mě oči a prohodila, co to mám... myslela tím francouzské hole. A k tomu se ještě ušklíbla. Když jsem jí vysvětlila, že mám velké problémy s chůzí a že je musím nosit, abych vůbec mohla jít ven, tak řekla, že ona by je nenosila ani za nic a zase se zašklebila. Udiveně jsem se na ni zadívala, nějak jsem to nechápala. Co je na tom špatného, že chodím o holích? Mám přece možnost se dál pohybovat i venku, sice omezeně, ale mohu. A bez nich bych nemohla, byla bych odkázaná na pomoc jiných, a to jsem si v žádném případě nechtěla připustit. Dokud mohu takhle chodit, tak je to fajn. Přece se za hole nebudu stydět. To jsem dělala ze začátku, že jsem je nechtěla nosit. Ale teď je to už něco jiného. Také jsem jí to tak vysvětlila, ale ona si pořád mlela svou, že by je ani za nic nenosila. A když jsem se jí zeptala, co by dělala, kdyby musela, jen zakroutila hlavou a opakovala, že by je nenosila v žádném případě.

No, čas ubíhal, já paní dlouho neviděla, snad to byl rok, když jsem spatřila jejího muže, se kterým ale nežila. Měli každý svůj byt, každý si žil podle svého, ale občas se stýkali. Paní mu občas uvařila, on ji za

to zaplatil a také nakoupil, Takhle oba spolu vegetili. A tak když jsem ho viděla, tak jsem se ho zeptala, co s ní je, že jsem ji už dlouho neviděla. A tak se rozpovídal...

Paní ležela v nemocnici, měla problémy s nohama, se žílami. Vzpomněla jsem si, že mně o tom říkala, že jí strašně bolívají nohy. Ale paní kouřila a nedala si říct, když jí lékaři říkali, aby přestala kouřit, že by mohla špatně dopadnout. I já jsem jí to občas řekla, ale jen se usmála a prohodila, že kouřit bude dál. Toho zlovyku se nemohla zkrátka zbavit.

A co se nestalo. Paní ležela v nemocnici dál a po čase, když jsem zase viděla jejího muže, protože chodil do jejího bytu a nosil jí z něj prádlo do nemocnice, tak mně řekl, že jí amputovali nohu pod kolenem. A tak mě napadlo, s jakým opovržením mě říkala, že by hole nenosila ani za nic a jak by je teď možná ráda nosila, jen kdyby se mohla postavit a chodit a nebyť odkázaná na vozík. Po nějaké době šla z nemocnice domů, tedy šla, museli ji odnést ze sanitky na vozíku do výtahu a do jejího bytu.

Jejího muže jsem zase za nějakou dobu viděla, a tak jsem se na ni ptala a povídal, jak je vzteklá, že nemůže chodit, že má k ruce zdravotní sestru, která se o ni stará, ale že v bytě nebude moct být, že půjde do Domova důchodců. Bolela ji i druhá noha.

Netrvalo dlouho a zanedlouho odešla do Domova důchodců, kde jí po měsíci pobytu amputovali i druhou nohu a zakrátko zemřela.

Je to smutný příběh, ale nezavinila si sama tato paní tuhle situaci? Zavinila. Škoda, že si někdo nedá říct...

MARUŠKA

Všude bylo plno sněhu a spousta závějí, což dnes už není ani vidět. Střechy domů byly pokryty bílou peřinou, od domů byly prohrnuté a vyšlapané cestičky, jak také jinak, když byl konec listopadu a co chvíli měl být svátek Barbory, kdy se dávaly punčochy za okno a děti nedočkavě čekaly, co tam druhý den ráno najdou. Někdo měl v punčoše pomeranč, jablíčka, čokoládku, ale někdo i brambory a uhlí. Podle toho, jak byly děti hodné, anebo jen tak pro legraci. A po Barboře chodil za chvíli Mikuláš s andělem a čertem, kterého se děti bály nejvíc.

Byl rok 1949... Zima, i když byla teprve na začátku byla v plném proudu. Děti si střídali korunky, když nějaké dostali, aby mohli koupit sestřičce, nebo bratříčkovi, ale i rodičům nějaký ten dáreček, ale někdo si zase na dárky ani nevzpomněl, podle toho, jak u každého doma svátky probíhaly.

A tak dny ubíhaly jeden za druhým a Vánoce byly už skoro za dveřmi.

Škola stála přímo u silnice, kam děti chodily od první do páté třídy. Čtvrtá a pátá třída byla dohromady. Žáků nebylo moc, každá třída seděla na jedné straně místnosti. Jedné třídě zadal učitel úkol a s druhou třídou se učil. Děvčata a kluci byli tak na půl. Učil nás kantor, jehož nejmladší bratr s námi chodil do třídy. Byl to trochu rošťák, ale jinak milý kluk. Když někdo zlobil, tak měl učitel rákosku

a tou švihnul dotyčného zlobílka přes dlaň. Ale většinou to odnesli kluci, nepamatuji se, že by některá dívka dostala rákoskou. A ten bratr toho učitele si o přestávce ulevoval, když dostal rákoskou a říkal:

„Tady mě brácha bije, ale doma mu to všechno spočítám, doma mu to zase nandám já.“ Dělal zkrátka hrdinu. Ale rákoskou zase tolik nedostával, ale přece jen někdy si to zasloužil. On se trochu víc také předváděl.

S námi do třídy také chodila Maruška. Maruška sedávala v první lavici. Měla smutný úsměv na tváři a nikdy se nezúčastnila nějakého veselí ve třídě, ač ji k tomu spolužáci nabádali. Nechodila stále do školy, občas chyběla. To ji paní učitelka vždycky omluvila, když kontrolovala docházku. Maruška byla nemocná. Měla jednu nohu jednou tak tlustou jako tu druhou a modrofialovou. Co to bylo za nemoc nevím. Muselo ji to asi moc bolet. My, jako děti, jsme se nad tím nijak moc nezamýšleli, jen jsme to kvitovali, když chyběla. A měla také nemocnou maminku. A dost, někdy také zůstávala doma i kvůli ní. Co jí bylo, jsme nevěděli. Ale bylo nám Marušky líto. Když přišla po absenci vždycky do školy, tak nám připadalo, že je ještě smutnější. Nevyptávali jsme se jí, byli jsme upozornění paní učitelkou na to, abychom to nedělali. Říkala nám, že má Maruška velké trápení a tím, jak bychom se jí na něco ptali, ještě bychom jí způsobili větší trauma. A tak jsme ji tolerovali, i když jsme byli jako děti zvědavé a rádi bychom se jí na ledacos zeptali.

Dny ubíhaly jeden za druhým, přešel svátek Barbory, a tak se děti chlubil, co našly za oknem. Tonda, to byl ten, co nás jeho bratr učil, se pochlubil tím, že měl v punčoše čokoládové bonbony, ale dostal

i uhlí. Tak jsme se všichni rozesmáli, protože uhlí nikdo z nás dětí nedostal. Strouhali jsme mu mrkvičku a dělali na něj: „kiš, kiš, kiš“.

Tondovi se to ale nelíbilo, a tak ho nakonec mrzelo, že nám to řekl. Ale on byl duše důvěřivá a co měl na jazyku, to z něj hned vypadlo.

Po Barboře chodil za pár dní Mikuláš, a tak jsme byli všichni v očekávání, jak bude kdo o tom vyprávět. Někdo o tom moc nemluvil, někdo se chlubil, co dostal a jak vypadal Mikuláš s čertem, u někoho anděl ani nebyl, ale za to čert že byl hrozný a zkrátka každý se svěřoval se svými zážitky.

Jen Maruška, která přišla zase po pár dnech absence do školy, neříkala nic. A tak Pepík přece jen neodolal a zeptal se jí, jestli byl u nich také Mikuláš. Přikývla, že ano, ale hned se jí slzičky kutálely po tváři a rozplakala se.

V tom ale otevřela dveře paní učitelka, a protože Maruška seděla hned v první lavici, tak to viděla a ptala se, co se stalo. Pepík jí to řekl, že se ptal Marušky na Mikuláše, jestli u nich také byl, a že se Maruška rozplakala, ale to on že nechtěl, nechtěl ji rozplakat, že ho to mrzí. Paní učitelka šla k Marušce, pohladila ji po vlasech a řekla jí, aby neplakala, že to Pepík nemyslel zle. Maruška se po chvíli uklidnila, a dokonce se i usmála, když nám paní učitelka vyprávěla o tom, jaké to bylo u nich doma, protože také měla děti a o Mikuláše nebyli ošizeni.

Do Vánoc chybělo už jen pár dní a Maruška nepřišla zase do školy. Byli jsme už na to zvyklí, ale tentokrát nám paní učitelka řekla, že Marušce zemřela maminka. Já sama jsem věděla, jaké to je nemít

maminku, protože jsem ji také neměla, neměla jsem dokonce i tatínka. Oba dva zahynuli ve válce při náletu, když mně byly necelé 2 roky, a já žila střídavě u tatínkovy rodiny. A tak mně jí bylo moc líto.

Maruška přišla do školy až po Vánocích, pohublá, tváře propadlé, oči měla stále v potocích slz, i když se snažila nedávat svůj smutek najevo. Ale ono to tak nešlo. Přišla ve tmavém oblečení a hned usedla do lavice. A měla hůlku. Asi ji noha bolela víc a víc. Bylo nám ji nesmírně líto, ale pomoci jsme jí nijak neuměli. Jen jsme se snažili být na ni hodně milí a jak nám p. učitelka řekla, někdo jí přinesl nějakou pozornost, malý dárek a položil jí to na lavici. Maruška se na každého podívala svýma smutnýma očima a poděkovala.

Uběhl týden a Maruška do školy zase nepřišla. Uběhl jeden den, druhý a třetí den nám paní učitelka řekla, že Maruška zemřela. Prý si pro ni přišla maminka, aby tu na světě nezůstala sama. Ona totiž tatínka také neměla, jen babičku, která už byla hodně stará, a ta s nimi žila.

Nemohli jsme tomu ani uvěřit, že Maruška už není, že s námi nebude už vysedávat ve třídě. Ani jsme nevěděli, co to znamená, že si pro ni přišla maminka. Vždyť maminka už zemřela, tak jak si pro ni mohla přijít? Nám dětem to nějak nešlo do hlavy.

Paní učitelka nám řekla, kdy bude mít Maruška pohřeb a že se s ní půjdeme rozloučit. Řekla nám, aby se každý hezky oblékl a kdo může, aby donesl kytičku. A tak ten den, kdy byl pohřeb jsme se shromáždili

před školou, ale nebyli jsme sami. Marušce šla na pohřeb celá škola. Byla to tehdy jen základní a okrajová škola,

takže dětí zase do ní moc nechodilo jako ve městě. Ale i tak nás bylo dost. Nešli jsme na hřbitov, ale do márnice, odkud se šlo pak na hřbitov. Tam jsme již my děti nešly. Márnice byla na okraji nemocnice v zahradě a okolo moc lidí nechodilo. Bylo tam jen pár domků. Bylo to takové smutné místo, jak také jinak, když se tam dělaly v tehdejší době rozlučky se zemřelými.

A tak jsme se dali na smuteční pochod za Marušku...

Šli jsme vedle lesa, cestou, která vedla také okolo nemocnice, ale zase jiné, neboť byly ve městě nemocnice dvě. Tato nemocnice byla kdysi sanatoriem pro nervově choré, jak měla v nadpisu, ale pak sanatorium zrušili a zřídili v něm interní oddělení a neurologii. A ve druhé nemocnici byla chirurgie a porodnice. A tam byla márnice.

A tam jsme šli, zamklí a mysleli na Marušku. Po chvíli jsme zahrnuli na jinou cestu a zakrátko jsme byli u márnice. Postávalo tam již dost lidí. Loučení s dítětem je velmi bolestivé i dnes. Je to největší bolest, jaká může být, když se rodiče dívají do hrobu dítěte. A Maruška měla už jen babičku. A možná ještě další příbuzné, které my jsme ale neznali. Každý, kdo dotyčnou rodinu znal, tak jí chtěl vyslovit účast s jejich bolestí.

Dveře u márnice byly ještě zavřené, ale netrvalo dlouho a přišel zřízenec a dveře otevřel. Dospělí lidí nám dělali cestu a my pomalu vstupovali dovnitř.

Rakev s Maruškou ležela na katafalku, byla otevřená a Maruška v ní ležela v bílých šatičkách, obklopená záplavou bílých květů. Bylo to moc smutné. Neubránili jsme se slzám...

Maruše byl do vínku nadělen krátký život, bylo jí 8 let, když zemřela a na svět přišla už s velkým trápením, a tak je tam snad nahoře s maminkou a není jí smutno...

JÍZDA NA KONI

Bylo léto, slunce pražilo o sto šest, a tak jak jen to šlo, zašly jsme s kamarádkou na koupaliště. Ona byla výborná plavkyně, kdežto já moc ne. Plavat jsem uměla, ale žádný velký zázrak to nebyl a ani mě to moc nebavilo. Jen se smočit, lehnout na deku a nechat se opalovat, to ano. Chytala jsem barvu... Ale Olina, ta byla v nějakém plaveckém klubu, a tak trénovala na závody. Byla to vůbec udatná sportovkyně už od útlého dětství, jak mně vyprávěla. Její tatínek byl důstojník, a tak ji také v tom podporoval. Provozovala i jiný sport, a tak jsem byla ráda, když si udělala trochu čas a někam jsme spolu vyrazily. Těch chvil nebylo moc, a tak jsem byla ráda za každou volnou chvíli, kterou mně věnovala.

Ona také jezdila na koni a koníčky já měla moc ráda.

Nedaleko nás, kde jsem žila u tety, byla jízdárna, nikdy jsem tam nebyla, ale měla jsem velikou chuť se tam podívat a zkusit si také zajezdit na koni. Ale když jsem se o tom zmínila tetě, ta byla zásadně proti tomu. Vyjmenovala mně spoustu věcí, proč by žena neměla jezdit na koni, že je to pro ni nebezpečné, a tak jsem viděla, že jsem u ní s mým přáním nepochodila. Ale i tak jsem měla chuť velikou a přemýšlela jsem, jak to udělat, abych se tam dostala.

Olinka na koni jezdila, i její otec a měli tam spoustu známých a kamarádů. A tak jsem se jí jednou zeptala, zda bych se tam nemohla podívat a třeba zkusit se na koni projet.

Ona se na mě tak podívala, a protože mě znala, věděla, že na sport nejsem moc nadaná. Ale viděla na mě, že o to moc stojím, a tak mně řekla, že promluví s tatínkem a že to snad půjde, abych se do jízdárny podívala.

A tak jednoho dne se mně moje přání splnilo.

Ale byl v tom jeden háček...

Do jízdárny jsem musela jít po chodníku, který vedl pod našimi okny bytu. Nebylo to daleko od nás, jen kousek, a tak jsem měla problém, aby mě neviděla teta, kdyby byla doma a dívala se z okna. Jak to jen provést? Nejlépe by bylo, kdyby teta byla v tu dobu v zaměstnání, ale to nijak udělat nešlo, protože Olinka mně vymezila den, kdy tam se mnou zajde. Den předtím jsem měla starostí plnou hlavu, protože jsem věděla, že teta bude doma. Pracovala na směny a střídavě, nebylo to pravidelně, aby měla jeden týden denní, druhý noční nebo odpolední.

A tak když jsme s Olinou mířily do jízdárny byla doma a já šla na chodníku tak, že jsem byla otočená, aby mně náhodou neviděla do obličejů, ale byl to nesmysl, protože i tak by mě teta poznala.

No, trasu před naším bytem jsme překlenuly a zamířily cestou do mírného vrchu, kde byla jízdárna. Byla jsem ráda, že tu nebezpečnou trasu mám za sebou. Když jsme vešli dovnitř, ovanul mě pach stáje a koňských těl. Nebylo jich tam moc, asi pět. Olinka zašla za jedním mužem, chvíli s ním mluvila a viděla jsem, jak se na mě podíval, přikývl a Olinka na mě pak ukázala, abych k nim šla. Dotyčný muž se na mě usmál a prohodil: „Tak Ty se chceš projet na koni, že? A nikdy jsi na koni ještě neseděla?“